

Arrest

nr. 258 361 van 19 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. DIN, loco advocaat D. VAN EENOO, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters dienen op 8 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op respectievelijk 13 en 15 oktober 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 februari 2021 ten aanzien van elk van de verzoeksters een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster, F.G.J.Y., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweert de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de hoofdstad San Salvador.

Toen u veertien jaar oud was werd u door de ex-vriend van uw tante ontvoerd en gedurende dertien dagen vastgehouden en misbruikt. Op 9 april 2004 werd hij opgepakt. Hij werd door de rechtbank veroordeeld tot een celstraf van 35 jaar, die hij op heden nog steeds uitzit. Een drietal jaar geleden hoorde u van een vriend van uw tante die samen met hem heeft vastgezeten dat hij verteld had dat hij snel zou vrij komen omdat hij een goede band heeft met de directeur. Sindsdien vernam u niets meer van of over hem.

Op uw negentiende ontdekte u dat u gevoelens had voor vrouwen. Toen u in 2007 ging studeren aan de universiteit van Santa Tecla leerde u L.H.S.M. (...) kennen en begon u met haar een relatie. In de loop van 2016 trok zij bij u, uw moeder en uw zussen in.

Wegens uw seksuele geaardheid kreeg u soms op straat beledigingen naar uw hoofd geslingerd.

Een vijftal jaar geleden werd uw moeder schriftelijk bedreigd door bendeleden en afgeperst om renta te betalen. Uw moeder diende hierop klacht in bij de politie, die een list met vals geld verzong om de daders te klissen. De bendeleden konden echter ontkomen. Hierna werd er geen renta meer gevraagd aan uw moeder.

Op 24 april 2016 werd uw stiefvader door onbekenden meegenomen uit het familierestaurant. De volgende dag werd hij dood teruggevonden.

Op 28 september 2019 kwam een bendelid van MS uw moeder in haar zaak bedreigen. Het bendelid zei dat hij de eigenaar van de zaak wou vermoorden en dat hij wist wie haar dochters waren omdat hij hen had gezien in de zaak. De volgende dag kwam de schoonbroer van dit bendelid, die tevens zelf een lid was van de bende MS, in jullie zaak langs en dreigde ermee uw neef, die bij jullie inwoonde en uw moeder hielp in haar zaak, te vermoorden.

Hierna besloot u om samen met uw vriendin het land te verlaten omdat u vreest dat u hetzelfde zal overkomen als uw vader. Daarnaast vreest u dat uw ontvoerder die momenteel in de gevangenis zit, iemand zal sturen om u te doden.

Op 29 oktober 2019 verliet u samen met uw vriendin El Salvador. U vloog naar Frankrijk, waar u tot vier november 2019 vakantie nam. Op 5 november reisde u met de bus door naar België, waar u op 6 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingen-zaken.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; een attest van het Rode Kruis dd. 23.01.2020 waarin u de toestemming wordt gegeven om bij het Roze Huis op consultatie te gaan; een attest van de organisatie 'Maison Arc-en-Ciel' dd. 02.10.2020 waarin vermeld wordt dat u aan een informatiesessie van deze organisatie hebt deelgenomen; een kopie van een vonnis van de derde kamer van de strafrechtbank in San Salvador dd. 10.12.2004; diverse foto's van u en uw partner; vliegtuigtickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw directe vluchtaanleiding, het incident met "El Tombac" en zijn schoonbroer, niet geloofwaardig is. U stelt in verband hiermee dat een bendelid genaamd "El Tombac" op 28 september 2019 langskwam in de zaak van uw moeder en dat hij op zoek was naar de eigenaar omdat hij die wou vermoorden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.10.2020 (verder CGVS), p. 9). Toen uw moeder hem antwoordde dat zij de eigenaar niet was, zei hij dat hij wist wie haar dochters waren omdat hij hen in de zaak had gezien en dat ze mooi waren (zie CGVS, p. 9 en 14). De volgende dag kwam een ander bendelid langs in de zaak van uw moeder die zei dat hij de schoonbroer van "El Tombac" was en dat hij "de zwarte", uw neef, wou vermoorden (zie CGVS, p. 9 en 14).

Ten eerste is het vreemd dat uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder en uw zussen nog steeds op hetzelfde adres in San Salvador verblijven als waar u met hen woonde, hoewel zij net als u door "El Tombac" werden bedreigd (zie CGVS, p. 6, 10 en 14). Uw moeder heeft deze "El Tombac" ook niet meer gezien sinds september 2019 en afgezien van een incident waarbij de zaak van uw moeder voor 890 dollar werd opgelicht door iemand die zich voordeed als een drankenverkoper, is er sindsdien niets meer gebeurd (zie CGVS, p. 10). Nochtans bleven de beide zaken van uw moeder ook na september 2019 actief en bestaan ze op heden nog, hoewel "El Tombac" dus expliciet zocht naar de eigenaar van de zaak van uw moeder (zie CGVS, p. 6, 9 en 10). Indien "El Tombac" uw moeder en uw neef werkelijk naar het leven stonden en "El Tombac" ook uw zussen viseerde, is het vreemd dat niemand van hen deze bendeleden sinds september 2019 nog hebben gezien.

Daarnaast is het vreemd en ongeloofwaardig dat het bendelid "El Tombac" die de eigenaar van de zaak van uw moeder blijktbaar wou vermoorden, niet zou weten dat uw moeder de eigenaar is van deze zaak. Dit is des te vreemder aangezien hij, net nadat ze hem verklaard had dat zij de eigenaar niet was, uw moeder ermee confronteerde dat hij wist wie haar dochters waren omdat hij hen in de zaak had gezien (zie CGVS, p. 9). Indien "El Tombac" wist wie haar dochters waren, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat hij ook zou weten dat uw moeder de eigenaresse van de zaak was die door hem werd gezocht.

Bovendien is het uit uw verklaringen niet duidelijk waarom jullie door "El Tombac" en zijn schoonbroer worden vervolgd. Zo is het vreemd en ongeloofwaardig dat "El Tombac" eerst uw moeder bedreigt door te stellen dat hij de eigenaar van de zaak wil vermoorden en meteen daarna verwijst naar haar mooie dochters (zie CGVS p. 9 en zie supra). Gevraagd waarom "El Tombac" uw moeder, de eigenaar van de zaak, viseerde, antwoordt u opnieuw met zijn verwijzing naar haar mooie dochters die hij zag tijdens een verjaardagsfeestje in de zaak (zie CGVS, p. 14). Dit verklaart echter niet waarom hij de eigenaar van de zaak wilde doden. Bovendien is het vreemd dat u niet weet waarom de schoonbroer van "El Tombac" uw neef viseerde. Hiernaar gevraagd stelt u dat dit nooit geweten hebt aangezien hij maar één keer langs kwam (ibid.). Indien u en uw familie werkelijke gevisieerd werden door bendeleden, kan er redelijkerwijs worden verondersteld dat u op de hoogte bent van de redenen voor deze vervolging en hierover duidelijkere en eenduidigere verklaringen kan afleggen.

Ook wordt opgemerkt dat de paspoorten waarmee u en uw partner naar België zijn gereisd op 24 september 2019 werden afgeleverd en dus enkele dagen voor de bedreigingen van "El Tombac" en zijn schoonbroer op 28 en 29 september 2019 (zie CGVS, p. 9 en 11). Gevraagd waarom u dit paspoort hebt aangevraagd, stelt u dat u met uw partner een reis naar Guatemala wilde ondernemen om jullie relatie te vieren (zie CGVS, p. 11). Dit is echter een zeer eigenaardige en ongeloofwaardige verklaring aangezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Salvadoranen geen paspoort nodig hebben om naar Guatemala te reizen. Dit doet vermoeden dat jullie al voor de datum van uw beweerde problemen met bendeleden, waarvan u verklaart dat ze aan de basis liggen van uw vertrek uit El Salvador, het plan hadden opgevat om het land te verlaten en deze werkelijk reismotieven achterhouden.

Daarenboven wordt opgemerkt dat het gedrag dat jullie stelden na deze beweerde problemen met de bendeleden die aan de basis van uw vertrek zouden hebben gelegen, niet overeenstemt met het gedrag van personen die zich werkelijk vervolgd weten en nood hebben aan internationale bescherming. Zo blijkt uit de verklaringen van u en uw partner dat jullie zich op 26 oktober 2019, een paar dagen voor jullie vertrek uit het land op 29 oktober 2019, tijdens een familiefeest in de zaak van uw moeder nog hebben verloofd (zie CGVS, p. 11 en 16 en zie notities persoonlijk onderhoud partner L.H.S.M., p. 5). Het feit dat jullie een dergelijk feest hielden met jullie beider families en vrienden in de zaak van uw moeder waar nota bene minder dan een maand daarvoor twee bendeleden u en uw familie waren

komen bedreigen, relativeert verder uw vrees. Gevraagd over dit verlovingsfeest te vertellen haalt uw partner ook nergens in haar zeer uitgebreide verklaringen hierover een vrees voor de bendeleden aan en vertelt onder meer het volgende: "Het was een leuke sfeer, want ik lachte ook samen met die vriendin. We waren ook allemaal samen. We hebben ook gehuild omdat het zo mooi was. Ook de zus van Y. heeft gehuild." (zie notities persoonlijk onderhoud partner L.H.S.M., p. 5 en 6). Dit doet ernstig twijfelen aan jullie relaas dat jullie in die winkel gevisieerd, met de dood bedreigd en gezocht zouden worden door bendeleden.

Bovendien reisden jullie na jullie vertrek uit El Salvador niet rechtstreeks naar België, maar hielden jullie zich eerst nog enkele dagen op in Frankrijk, waar u door uw partner nog een tweede maal ten huwelijk werd gevraagd onder de Eiffeltoren (zie CGVS, p. 12 en 16). In Frankrijk dienden jullie geen verzoek om internationale bescherming in (zie CGVS, p. 12). De reden die u hiervoor opgeeft is vreemd en ongeloofwaardig. U stelt namelijk dat u geen verzoek indiende omdat u geen Frans spreekt (ibid.). Indien u werkelijk vervolging vreest in uw land van herkomst dan kan er redelijkerwijs worden verwacht dat u onmiddellijk om internationale bescherming vraagt wanneer u die kans krijgt. Het feit dat u na uw vertrek uit El Salvador eerst in Parijs toeristische attracties bezoekt voor u in Brussel om internationale bescherming verzoekt, relativeert verder uw vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Gelet op bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u El Salvador hebt verlaten omdat u door de bendeleden "El Tombac" en zijn schoonbroer wordt vervolgd.

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u als gevolg van de dood van uw stiefvader vervolging vreest. U verklaart dat uw vader op 24 april 2016 werd ontvoerd en de volgende dag, op 25 april, werd gedood. U blijkt echter niet te weten door wie en waarom hij werd gedood. Zo stelt u niet met zekerheid te weten wie hem heeft gedood, maar verklaart u louter te vermoeden dat het de bendes zijn die erachter zitten (zie CGVS, p. 5 en 6). U hebt ook geen enkel idee van waarom uw stiefvader door een bende werd gevisieerd (zie CGVS, p. 6). Gevraagd of de dood van uw stiefvader rechtstreeks verband houdt met uw persoonlijke problemen en de redenen voor uw vertrek uit El Salvador, antwoordt u bevestigend en stelt u dat u vreest dat er u iets gelijkaardigs zal overkomen (zie CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u dit denkt, verwijst u echter naar wat u in 2004 met de ex-vriend van uw tante meemaakte, hoewel nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze twee incidenten iets met elkaar te maken hebben (zie infra en zie CGVS, p. 14). De moord op uw stiefvader dateert overigens al van april 2016 en u hebt het land pas verlaten in oktober 2019 (zie CGVS, p. 5 en p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat u in de periode tussen de dood van uw stiefvader en uw vertrek uit El Salvador nooit persoonlijk bent benaderd door een bendelid, hoewel u al die tijd bleef wonen op hetzelfde adres als waar u met uw stiefvader woonde en het restaurant waaruit uw stiefvader werd ontvoerd ook aan dit huis ligt (zie CGVS, p. 4 en 5).

Ten slotte wordt in verband hiermee opgemerkt dat het vreemd is dat uw moeder na de verdwijning van uw stiefvader klacht ging neerleggen, maar dat zij noch u na zijn moord de klacht verder hebben opgevolgd bij de politie (zie CGVS, p. 6). Indien jullie daadwerkelijk vreesden dat er ook met u iets zou gebeuren, dan kan redelijkerwijze worden verondersteld dat jullie dit beter zouden opvolgen. U stelt dat de politie na het neerleggen van de klacht op 24 april vertelde dat ze zouden terugbellen maar dat ze dit niet gedaan hebben (zie CGVS, p. 6). Gevraagd of u hen dan ooit opbelde, antwoordt u ontkennend (ibid.). Het is volkomen vreemd en ongeloofwaardig dat jullie wel klacht zouden indienen na de verdwijning van uw vader, maar dat jullie de autoriteiten verder niet zouden contacteren in verband met zijn moord. Zeker aangezien u vreest dat u hetzelfde zal overkomen en u daarenboven niet weet door wie en waarom uw vader werd vermoord, is het vreemd dat jullie zich hierna niet tot de autoriteiten hebben gewend. Bovendien blijkt uit de rest van uw verklaringen niet dat de Salvadoraanse autoriteiten jullie niet zouden willen helpen. Zo hielpen zij uw moeder al toen er renta werd geëist en probeerden ze de daders toen op te pakken en hebben ze uw verkrachter en ontvoerder opgepakt, veroordeeld en in de gevangenis gezet (zie CGVS, p. 9-11).

Overigens worden er vraagtekens gesteld bij het beeld dat u schetst over de veiligheidssituatie in uw leefomgeving. U stelt dat u van 2011 tot 2019 steeds op hetzelfde adres hebt gewoond in de wijk San Jacinto van San Salvador (zie CGVS, p. 4). U stelt dat dit een onveilige wijk was en dat de bende MS er opereerde en er verantwoordelijk was voor heftig geweld (zie CGVS, p. 8-9). Gevraagd naar de aard van dit geweld, stelt u dat handelszaken werden afgeperst en dat mensen die zich vanuit een andere kolonie in de wijk komen vestigen, worden geslagen (zie CGVS, p. 9). In het licht van deze verklaringen is het vreemd dat uw moeder maar één keer, vijf jaar geleden, door een bende werd afgeperst en dat zij

er samen met de politie voor wist te zorgen dat de afpersers verschalkt en bijna opgepakt werden, zonder dat zij daarna nog werd lastig gevallen of afgeperst door deze bendeleden (zie CGVS, p. 9-10). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat een bende uw moeder nadat zij het naliet om de gevraagde renta te betalen en in plaats daarvan de politie op een bendelid afstuurde dat maar op het nippertje wist te ontkomen, hierna gedurende jaren ongemoeid zou laten en verder niets meer zou eisen van uw moeder, hoewel zij haar zaak al die tijd open bleef houden. Bovendien trok in 2016 uw partner vanuit een andere kolonie, Miramonte, bij u in zonder dat deze verhuis problemen opleverde voor haar (zie notities persoonlijk onderhoud partner L.H.S.M., p. 4). Dit alles doet vermoeden dat u in andere veiligheidsomstandigheden verbleef dan u laat uitschijnen.

Waar u verwijst naar het feit dat u als kind werd ontvoerd en misbruikt door de ex-vriend van uw tante, een element dat wordt bevestigd door het door u neergelegde kopie van het vonnis van de derde kamer van de Strafrechtbank van San Salvador en dat door het CGVS niet wordt betwist, dient te worden opgemerkt dat dit een gemeenrechtelijk feit betreft waarvoor geen link kan worden gelegd met het Vluchtelingenverdrag. Gevraagd naar de motieven van de dader, verwijst u immers naar het feit dat uw moeder zich altijd moeide met zijn relatie met uw tante en dat hij op een gegeven moment zou hebben verklaard aan uw tante dat hij het uw moeder zou betaald zetten met wat haar het meeste pijn zou doen (zie CGVS, p. 12-13). Hij eiste ook losgeld om u vrij te laten (zie CGVS, p. 13). U stelt daarnaast dat u niet weet of hij een vermoeden had dat u van meisjes hield (zie CGVS, p. 12). Deze feiten deden zich overigens voor toen u veertien jaar was, terwijl u er volgens uw eigen verklaringen pas op uw negentiende achter kwam dat u gevoelens had voor vrouwen (zie CGVS, p. 12 en 15).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat u als gevolg van deze feiten actueel een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo dient wat dit element betreft te worden gewezen op het feit dat de dader in 2004 reeds door de Salvadoraanse autoriteiten werd opgepakt en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 35 jaar en dat hij op heden nog steeds in de gevangenis verblijft (zie CGVS, p. 11 en 13). Wat verband uw vrees dat deze persoon vanuit de gevangenis iemand zou sturen om u iets aan te doen (zie CGVS, p. 12), wordt opgemerkt dat deze vrees louter gefundeerd is op het feit dat hij na zijn arrestatie in 2004 naar uw moeder belde, waarna ze het nummer veranderde, en dat uw tante via een vriend van haar die met hem in de gevangenis had gezeten een drietal jaar geleden hoorde dat hij snel buiten zou komen omdat hij een goede band heeft met de directeur (zie CGVS, p. 13). Sindsdien hebt u echter niets meer over hem vernomen (ibid.). Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat deze man plannen heeft om u iets aan te doen. Er wordt dan ook geen geloof gehecht aan uw verklaringen dat u op heden door deze persoon wordt bedreigd of geïsoleerd.

Waar u verwijst naar een vriendin die werd gedood, maakt u evenmin een directe link tussen haar situatie en uw persoonlijke situatie aannemelijk (zie CGVS p. 13). Gevraagd of haar dood rechtstreeks met uw problemen te maken heeft, verwijst u louter naar uw geaardheid en naar het voorkomen van uw partner (ibid.). Uit het bovenstaande blijkt echter dat u zelf niet persoonlijk werd vervolgd.

Volgens uw verklaringen bent u homoseksueel. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in El Salvador op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de El Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, dat de overheid de laatste jaren verschillende positieve maatregelen heeft genomen om de LGBTI gemeenschap te beschermen, en dat lokale organisaties die het opnemen voor de rechten van homoseksuele personen erin geslaagd zijn om een wijziging van de strafwet af te dwingen waardoor strengere straffen opgelegd kunnen worden voor haatmisdrijven ingegeven door seksuele geaardheid en genderidentiteit. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Voorts blijkt uit informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de pride parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving. Zo namen er in 2018 meer dan twaalf duizend mensen deel aan de gay pride in de hoofdstad en aan de verschillende activiteiten georganiseerd door de Nationale LGBTI federatie, verschillende overheidsinstanties en buitenlandse consulaten. Verschillende

deelnemers aan de pride getuigden, naast de moeilijkheden die ze nog steeds ondervonden in het dagelijkse leven omwille van hun geaardheid, ook van een verbeterde situatie voor LGBTI in El Salvador ten opzichte van vroeger.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Ook UNHCR heeft in de eligibility guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden "depending on the particular circumstances of the case". Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u als gevolg van uw seksuele geaardheid of uw relatie met uw partner L.H.S.M. werd vervolgd of in een situatie terecht kwam die tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus noopt.

Zowel u als uw partner stellen dat jullie in El Salvador te maken hebben gehad met homofobie en discriminatie. Zo stelt u, gevraagd of u wegens uw geaardheid of uw relatie met S. of andere vrouwen ooit in de problemen bent gekomen in El Salvador, dat u nooit werd aangevallen maar dat u wel heel lelijke opmerkingen naar het hoofd kreeg geslingerd, bijvoorbeeld dat u een manwijf bent (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 13.10.2020 (verder CGVS), p. 15).

Daarnaast verwijst uw partner ook nog naar andere voorbeelden van beschimping, homofobie en discriminatie. Zo stelt ze dat ze telkens wanneer ze met de auto wordt tegengehouden, wegens haar mannelijke voorkomen werd uitgelachen en beschimpt door de politie en dat een mannelijke politieagent haar wilde fouilleren toen ze de luchthaven wilde binnen gaan omdat hij niet wilde aannemen dat ze een vrouw was (zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 12). Ook kreeg zij scheve blikken en opmerkingen over haar mannelijke voorkomen op haar werk, de bus, het restaurant en de toiletten van het winkelcentrum (zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 11 en 13). Ook werd haar eens de toegang tot een discotheek geweigerd omdat ze als vrouw mannenkleden droeg en moest ze soms betalen bij een 'ladies' night' in een restaurant omdat ze haar voor een man aanzagen (zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 11 en 13). Ook stelt ze dat bewakers jullie benaderden als jullie elkaar in het winkelcentrum kusten of elkaars hand vastnamen en dat jullie werden opgedragen om hiermee te stoppen of anders het winkelcentrum te verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 11). Ook geeft ze aan dat jullie ook niet samen naar de kerk konden gaan zonder dat jullie scheef werden bekeken (zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 13). Ten slotte verwijzen u en S. naar een incident waarbij uw partner S. werd uitgescholden en op het achterste werd getikt door een mannelijke politieagent nadat ze werd tegengehouden toen jullie met de wagen onderweg waren (zie CGVS, p. 14 en 15 en zie notities persoonlijk onderhoud partner, p. 11-13).

Het CGVS betwist niet dat uw partner en u in El Salvador het slachtoffer zijn geworden van de hierboven beschreven incidenten. Deze incidenten kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Hoewel laakbaar en verwerpelijk, zijn deze feiten dus niet ernstig en zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit afgeleid worden.

Waar jullie beiden verwijzen naar het feit dat jullie in El Salvador op wettelijke basis worden gediscrimineerd omdat jullie er niet mogen huwen en geen kinderen kunnen krijgen, wordt opgemerkt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming inhoudt (zie CGVS p. 12 en 15 en zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 12). Het feit dat jullie wettelijk gezien niet konden huwen of via adoptie of kunstmatige inseminatie geen kinderen konden krijgen, wordt niet gelijkgesteld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en kan evenmin worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verder wordt opgemerkt dat jullie familie jullie seksuele geaardheid en relatie aanvaardt. Zowel uw moeder en zussen als de ouders van uw partner waren op de hoogte van jullie relatie (zie CGVS, p. 7

en zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 4-5). Uw moeder kwam hier zelf achter en zette zelf de stap naar een psycholoog om uw relatie te leren aanvaarden, wat haar op die manier ook lukte (zie CGVS, p. 7). De familie van uw partner was volgens u ook voorstander van jullie relatie omdat jullie heel goed met elkaar konden opschieten (ibid.). De moeder van S. accepteerde de geaardheid van haar dochter al van bij het begin en heeft volgens S. een goede band met u (zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 4). Hoewel haar vader het aanvankelijk er iets moeilijker mee had, heeft hij het gaandeweg ook aanvaard en onderhoudt ook hij contact met u (zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 5). Ook de rest van haar familie en haar vrienden zijn op de hoogte (ibid.). Bovendien mocht S. vanaf 2016 doordeweeks ook bij u, uw moeder, zussen en neef inwonen (zie CGVS, p. 5). Bovendien hebben jullie zich enkele dagen voor jullie vertrek naar Europa in de aanwezigheid van jullie vrienden en familie verloofd (zie CGVS, p. 16). Bijgevolg wordt gesteld dat jullie in familiale context geen problemen ondervinden als gevolg van jullie seksuele geaardheid en jullie relatie.

Op basis van het bovenstaande wordt geconcludeerd dat u als gevolg van uw seksuele geaardheid of uw relatie met uw partner L.H.S.M. niet werd vervolgd in vluchtelingrechtelijke zin of in een situatie terecht kwam die tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus noopt.

De overige door jullie neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de paspoorten en identiteitskaarten van u en uw partner wordt opgemerkt dat deze documenten enkel informatie bevatten omtrent jullie identiteit en nationaliteit, gegevens die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan. Wat betreft de brief van het Rode Kruis, het attest van 'Maison Arc-en-Ciel' en de foto's van u en uw partner wordt dan weer gesteld dat deze documenten enkel aantonen dat jullie een relatie hebben met elkaar en dat jullie in België het Roze Huis en Maison Arc-en-Ciel, twee LGBTQI-organisaties, hebben bezocht, gegevens die in deze beslissing evenmin ter discussie staan. Uit deze documenten blijkt echter niet dat jullie wegens jullie geaardheid of relatie in El Salvador worden vervolgd of bij een eventuele terugkeer in een situatie zouden terechtkomen die gelijkgesteld wordt met ernstige schade zoals bedoeld in het kader van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de overlijdensakte van uw stiefvader en de klacht die uw moeder bij de politie neerlegde, wordt opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verschaffen aan uw verklaringen. Bovendien betreft het kopieën waarvan de bewijswaarde, gelet op de manipuleerbaarheid, zeer gering is. Daarenboven wordt in verband met het klachtendocument opgemerkt dat uw verklaringen hierover vreemd en tegenstrijdig waren. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verwijst u naar dit document, dat u op dat moment nog niet in uw bezit heeft (zie CGVS, p. 10). Gevraagd naar waarover deze klacht gaat, stelt u in eerste instantie merkwaardig genoeg dat ze over de bedreiging van Tombac gaat (ibid.). U voegt er meteen aan toe dat ze ook gaat over uw stiefvader die verdwenen is en over de diefstal van 890 dollar (ibid.). Uit de vertaling van dit document blijkt echter dat dit document enkel over de verdwijning van uw stiefvader handelt. Het is vreemd dat uw verklaringen over dit document niet overeen stemmen met de inhoud ervan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/>

files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster, L.H.S.M., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de hoofdstad San Salvador.

Op uw negentiende ontdekte u dat u gevoelens had voor vrouwen. Toen u in 2007 ging studeren aan de universiteit van Santa Tecla leerde u F.G.J.Y. (...) kennen en begon u met haar een relatie. In de loop van 2016 trok u bij haar, haar moeder en zussen in.

Wegens uw seksuele geaardheid kreeg u soms op straat beledigingen naar uw hoofd geslingerd. Een drietal jaar geleden werd u bij een politiecontrole tegengehouden en vervolgens uitgescholden, op het achterste geslagen en gefouilleerd door een mannelijke politieman. Ook waren er diverse andere incidenten in restaurants, winkelcentra, discotheken en op uw werk waarbij u op uw mannelijke voorkomen werd aangesproken.

Op 24 april 2016 werd de stiefvader van J. door onbekenden meegenomen uit het familierestaurant. De volgende dag werd hij dood teruggevonden.

Op 28 september 2019 kwam een bendelid van MS de moeder van J. in haar zaak bedreigen. Het bendelid zei dat hij de eigenaar van de zaak wou vermoorden en dat hij wist wie haar dochters waren omdat hij hen had gezien in de zaak. De volgende dag kwam de schoonbroer van dit bendelid, die tevens zelf een lid was van de bende M, in jullie zaak langs en dreigde ermee uw neef, die bij jullie inwoonde en uw moeder hielp in haar zaak, te vermoorden.

Hierna besloot u om samen met uw vriendin het land te verlaten omdat J. vreest dat haar hetzelfde zal overkomen als uw vader. Daarnaast zij u dat haar ontvoerder die momenteel in de gevangenis zit, iemand zal sturen om haar te doden.

Op 29 oktober 2019 verliet u samen met uw vriendin El Salvador. U vloog naar Frankrijk, waar u tot vier november 2019 vakantie nam. Op 5 november reisde u met de bus door naar België, waar u op 6 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; een attest van het Rode Kruis dd. 23.01.2020 waarin u de toestemming wordt gegeven om bij het Roze Huis op consultatie te gaan; een attest van de organisatie 'Maison Arc-en-Ciel' dd. 02.10.2020 waarin vermeld wordt dat u aan een informatiesessie van deze organisatie hebt deelgenomen; diverse foto's van u en uw partner; vliegtuigtickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw partner F.G.J.Y. (...), werden uiteengezet. In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. De motivering betreffende dit motief luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen van 31 januari 1967, van de onderzoeksplicht zoals gewaarborgd in artikel 10, 3de lid van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, en van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel met betrekking tot de weigering van erkenning als vluchteling, geven verzoeksters vooreerst aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en

trachten zij deze te weerleggen. Hun betoog heeft enerzijds betrekking op het incident met 'El Tombac', en, anderzijds, op de dood van de stiefvader van eerste verzoekster.

Vervolgens gaan verzoeksters in op hun lesbische geaardheid. Zij menen dat de commissaris-generaal in deze niet heeft voldaan aan zijn samenwerkingsplicht noch concreet aantoonde waarom zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus op basis van hun seksuele geaardheid. Verzoeksters verwijzen naar hun vriendin die werd vermoord omwille van haar geaardheid, hetgeen voor hen duidelijk een voorbeeld is van een haatmisdrijf. Deze vriendin had een mannelijk uiterlijk, net zoals tweede verzoekster, en werd gediscrimineerd door zowel bendeleden als de politie.

Verzoeksters herhalen hun verklaringen afgelegd op het CGVS die volgens hen blijken geven van jarenlange discriminatie, beschimping en homofobie, zelfs door de politie. Verzoeksters geven aan te willen trouwen en kinderen te krijgen, hetgeen in El Salvador is verboden voor homoseksuele koppels. Verzoeksters menen dat zij geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming in El Salvador omwille van hun geaardheid en verwijzen hierbij naar arrest nr. 243 676 van de verenigde kamers van de Raad, uitgesproken op 5 november 2020. Zij menen verder nog dat de algemene situatie in El Salvador wel degelijk van dien aard is dat louter homoseksueel zijn wel degelijk kan leiden tot het toekennen van internationale bescherming.

In een tweede onderdeel met betrekking tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, stellen verzoeksters dat niet wordt gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Zij benadrukken verder de nood aan een prospectieve beoordeling van de kans op vervolging of het risico op ernstige schade, maar benadrukken eveneens dat de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging losstaat van de beoordeling van het reële risico. Verzoeksters wijzen erop dat, omwille van de ernstige situatie van het bendegegeweld en hun seksuele geaardheid, zij *“ernstig vervolgd zullen worden bij terugkeer naar El Salvador, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”*.

Vervolgens gaan verzoeksters in op de discriminatie en vervolging van de LGBTQI-gemeenschap in El Salvador en zijn zij het oneens met de beoordeling van de commissaris-generaal inzake de algemene situatie van LGBTQI-personen in El Salvador, daar deze volgens hen wel degelijk kan leiden tot *“ernstige vervolging onder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”*. Verzoeksters menen ook dat het nemen van initiatieven om te sensibiliseren niet volstaat als effectieve overheidsbescherming. Zij verwijzen naar rechtspraak van het Verenigd Koninkrijk uit december 2020 inzake een non-binaire persoon die door de politie werd aangevallen en als vluchteling werd erkend. Zij citeren uit het Human Rights Watch rapport van 7 oktober 2020, getiteld *“Every day I live in fear. Violence and discrimination against LGBT people in El Salvador, Guatemala and Honduras and obstacles to asylum in the United States”* en halen een zaak aan van een lesbische vrouw die na deportatie door de Verenigde Staten werd gedood door de Salvadoraanse politie. Het rapport handelt over vervolgingsdaden door de Salvadoraanse politie en door de bendes, het niet sociaal aanvaarden van homoseksualiteit, discriminatie op de arbeidsmarkt en op het vlak van huisvesting. Zij wijzen er verder op dat in de COI Focus van 9 januari 2020 het CGVS zelf erkent dat wat betreft Salvadoraanse terugkeerders, de risico's voor personen uit de LGBTQI-gemeenschap én vrouwen bij terugkeer naar El Salvador toenemen. Verzoeksters menen aan te tonen dat de discriminatie van de LGBTQI-gemeenschap in El Salvador niet van dien aard is dat zij op enige overheidsbescherming kunnen rekenen en dat zij hierdoor specifiekere kunnen worden gevisieerd door bendeleden, juist omwille van hun geaardheid. Zij verwijzen hiervoor naar een voorval waarbij twee lesbische vrouwen werden gemarteld door politie, zoals beschreven op een feministische website *“Revista la Brujula”*, alsook naar een persartikel van maart 2020 waarin de LGBTQI-gemeenschap in El Salvador publieke excuses eist nadat president Bukele zich openlijk had uitgesproken tegen het homohuwelijk. Tevens citeren zij uit een recent rapport van Human Rights Watch uit januari 2021, getiteld *“I'm lucky to still be alive: violence and discrimination against LGBT people in El Salvador”*, dat stelt dat de situatie voor LGBTQI in El Salvador leidt tot een ernstig risico op vervolging en dit zowel door de overheid als door bendeleden. Zij besluiten: *“Door de objectieve elementen die de verzoekende partij aantoonde, en door de verwerende partij niet worden betwist, aangaande hun homoseksualiteit is het aldus ontegensprekelijk dat zij een reëel risico op vervolging loopt in geval van terugkeer naar El Salvador.”*

De verwerende partij diende in het nemen van haar beslissing rekening te houden met alle elementen waarin ze in kennis was op het moment van het nemen van haar beslissing conform artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Hierbij mocht ze niet uit het oog verliezen dat vrouwen en homoseksuelen des te meer het slachtoffer zijn van bendes bij terugkeer dan andere terugkeerders. Dat stelt de verwerende partij zelf in haar COI focus. Het Commissariaat- Generaal toont niet de nodige zorgvuldigheid in haar bestreden beslissing.”

In een derde onderdeel gaan verzoeksters in op de risico's bij terugkeer naar El Salvador. Waarbij zij onder verwijzing van landeninformatie stellen dat hun specifieke profiel als openlijk homoseksueel wel degelijk leidt tot een kwetsbaar en specifiek profiel waarmee rekening moet worden gehouden bij terugkeer naar El Salvador. Zij verwijzen naar 's Raads arrest nr. 248 346 van 28 januari 2021 waarbij ze benadrukken dat ze niet enkel een vrees hebben ten opzichte van de benedeleden wegens afpersing maar ook nog een extra risico lopen omwille van hun seksuele geaardheid.

In een vierde onderdeel argumenteren verzoeksters daar in El Salvador geen sprake is van overheidsbescherming en dat de overheid faalt in het verlenen van bescherming tegen bendege geweld.

In een vijfde onderdeel gaan verzoeksters in op de veiligheidssituatie in El Salvador en geven zij aan het niet eens te zijn met het oordeel van de commissaris-generaal dat deze niet valt onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters voegen volgende stukken toe ter ondersteuning van hun verzoekschrift:

- stuk 4: UNHCR Guidelines 2016;
- stuk 5: UNHCR *"Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs"* van maart 2010;
- stuk 6: Immigration and Refugee Board Canada, *"El Salvador: Police corruption and abuse; government measures to fight police corruption and abuse; police oversight mechanisms and their effectiveness; procedures for filing complaints against police officers"*, zie: <https://www.refworld.org/docid/560b85ce4.html>;
- stuk 7: El Faro, *"If an International Commission Meant to Fight Corruption in El Salvador Is Not Allowed to Investigate, What is its Purpose?"*, zie: https://elfaro.net/en/202002/el_salvador/23991/If-an-International-Commission-Meant-to-Fight-Corruption-in-El-Salvador-Is-Not-Allowed-to-investigate-What-is-its-Purpose.htm?st-full_text=all&tpl=101;
- stuk 8: a) persartikel, zie <https://www.elsalvador.com/noticias/nacional/cinco-policias-reunidos-pandilleros-100-mas-buscados/789024/2020/>
b) Nederlandse vertaling van Spaans persartikel;
- stuk 9: arrest, gewezen in verenigde kamers op 5 november 2020 met nummer 243 676;
- stuk 10: Human Rights Watch, *"I'm Lucky to Still Be Alive: Violence and Discrimination Against LGBT People in El Salvador"*, januari 2021;
- stuk 11: arrest RvV van 28 januari 2021 met nummer 248 346;
- stuk 12: Human Rights World Report, zie: <https://www.hrw.org/world-report/2021/country-chapters/el-salvador#9ac215>;
- stuk 13: InSight Crime Analyses, *'Eruption of Gang Violence Belies Bukele's Security Wins in El Salvador'*, 30 april 2020, zie: <https://insightcrime.org/news/analysis/el-salvador-bukele-security>.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 8 juni 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een geactualiseerde analyse wordt gemaakt van situatie van leden van de LGBTQI-gemeenschap in El Salvador op basis van bijkomende informatie, die de conclusie in de bestreden beslissingen bevestigt dat het loutere feit in dat land te behoren tot deze gemeenschap op zich niet voldoende is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

Zij verwijst hierbij naar:

- stuk 1: Human Rights First, *Bias-Motivated Violence Against LGBT People in El Salvador*, 18 januari 2017, https://www.humanrightsfirst.org/sites/default/files/El-Salvador-Brief-ENG_0.pdf;
- stuk 2: International Women's Media Foundation, *Portraits of Pride: El Salvador*, 11 juli 2018; <https://www.iwmf.org/reporting/portraits-of-pride-el-salvador/>;
- stuk 3: REDLAC, *The impact of violence on LGBTI people in the North of Central America*, september 2019; <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Protection%20Snapshot%206%20-20English%20-%20September%202019.pdf>;
- stuk 4: El Faro, *Camila, the First Transgender Victim to Find Justice in 25 Years*, María Luz Nóchez, 2 oktober 2020: https://elfaro.net/en/202009/el_salvador/24840/Camila-the-First-Transgender-Victim-to-Find-Justice-in-25-Years.htm
- stuk 5: Human Rights Watch, *"I'm Lucky to Still Be Alive" Violence and Discrimination Against LGBT People in El Salvador*, januari 2021: https://www.hrw.org/sites/default/files/media_2021/03/E2%80%9CI%E2%80%99m%20Lucky%20to%20Still%20Be%20Alive%E2%80%9D.pdf;

- stuk 6: United States Department of State - Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, *El Salvador 2020 Human Rights Report*, 30 maart 2021, (p.1-2 en p.22-23): <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2021/03/EL-SALVADOR-2020-HUMAN-RIGHTS-REPORT.pdf>

3.2. Verzoeksters maken op 16 juni 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin zij voornamelijk opmerkingen wensen te maken over de aanvullende nota van de verwerende partij.

Zij citeren artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat stelt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Zij wijzen erop dat de bestreden beslissingen werden genomen op 25 februari 2021 en dat alle bronnen waar de verwerende partij in haar aanvullende nota naar verwijst, behalve één, bronnen zijn die gekend waren voor het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoeksters verwijzen naar arrest nr. 248 967 van 11 februari 2021 van de Raad waarin deze oordeelde dat bronnen die gekend waren vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen, niet vallen onder de interpretatie van ‘nieuwe elementen’ in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeksters wordt dit bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State (RvS 7 mei 2021, nr. 14.353 (c)). Verzoeksters vragen de Raad dan ook om alle bronnen die dateren van voor het nemen van de bestreden beslissingen ambtshalve uit de debatten te weren.

Indien de Raad evenwel van oordeel zou zijn dat het in casu wel ‘nieuwe elementen’ betreft in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dan wensen verzoeksters nog een aantal bemerkingen te maken.

“1) Human Rights First, Bias-Motivated Violence Against LGBT People in El Salvador, 18/01/2017

Verzoeksters wensen over deze informatie aan te kaarten dat het document reeds werd gepubliceerd in januari 2017. Verzoeksters zijn gevlucht uit El Salvador op 29/10/2019.

De informatie die wordt aangehaald in deze bron heeft ook voornamelijk betrekking op 2016 en voorgaande jaren. Verzoeksters vragen zich dan ook terecht af welke actuele relevantie deze informatie nog kan bieden, gezien we ondertussen 2021 zijn.

Verzoeksters wensen op te merken dat dit niet in overeenstemming is met artikel 4 lid 3, a) van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10 lid 3 b) van de Asielprocedurerichtlijn, die beiden stellen dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op een individuele basis en er rekening moet gehouden worden met alle feiten in het land van herkomst en dat hiervoor actuele en nauwkeurige informatie dient verzameld te worden uit verschillende bronnen.

Het Commissariaat- Generaal toont niet aan dat deze informatie van 2017 ondersteund wordt door recente informatie, die de informatie bevestigt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich hierdoor op.

2) International Women's Media Foundation, Portraits of Pride El Salvador, 11/07/2018 ;

Ook hier vragen de verzoeksters zich terecht af welke relevantie deze informatie heeft in het kader van hun beoordeling om internationale bescherming. Het betreft hier enkel informatie over de Pride Parade in juni 2018, doch is het niet direct duidelijk wat de relevantie is van deze informatie in de context van het individuele geval van de verzoeksters.

Verder halen verzoeksters ook hier opnieuw de tijdigheid aan van de aangehaalde bronnen. Het betreft informatie uit 2018, hoewel verzoeksters pas El Salvador hebben ontvlucht in 2019.

3) REDLAC, The impact of violence on LGBTI people in North of Central America, September 2019

Ook hier stellen verzoeksters vast dat dit aangehaalde rapport, eigenlijk enkel en alleen maar de precaire situatie van LGBTQ in El Salvador bevestigt:

(...)

Eigen vrije vertaling:

(...)

Opnieuw toont tegenpartij niet aan dat de situatie voor LGBTQ personen in El Salvador niet kan leiden tot een ernstig risico op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoalsbepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

4) El Faro, Camila, the First Transgender Victim to Find Justice in 25 Years, Maria Luz Nochez, 2/10/2020

Ook hier wensen de verzoeksters op te merken dat het niet is omdat 1 transgender vrouw rechtvaardigheid heeft gekregen van het justitieapparaat in El Salvador, dit automatisch impliceert dat verzoeksters geen vrees hebben bij een terugkeer naar El Salvador !

1 precedent kan uiteraard onvoldoende zijn om te kunnen aantonen dat verzoeksters geen vrees zullen ondervinden omwille van hun geaardheid, gelet op de alle andere informatie die terug te vinden is over LGBTQ in El Salvador.

Het Commissariaat- Generaal kan zich niet louter baseren op 1 "positief" nieuwsbericht, om te besluiten dat verzoeksters geen ernstig risico op vervolging zullen ondervinden bij een eventuele terugkeer naar El Salvador.

Dit getuigt niet van enige zorgvuldigheid.

5) Human Rights Watch, "I'm Lucky to Still Be Alive", Violence and Discrimination Against LGBT People in El Salvador, januari 2021 ;

Verzoeksters wensen hierbij op te merken dat dit rapport van Human Rights Watch geenszins aantoont dat de situatie in El Salvador voor LGBTQ personen niet gevaarlijk is, wel integendeel !

De informatie in dit rapport, en waar verzoeksters ook zelf naar hebben verwezen (!) , zie bijlage stuk 10, is net bijzonder relevant nu het rapport specifiek het geweld en de discriminatie tegen LGBTQ personen in kaart brengt! Het rapport haalt specifiek aan dat LGBTQ personen het risico lopen om vervolgd te worden, enkel en alleen omwille van hun geaardheid!

Besluit

Het Commissariaat- Generaal toont met haar aangehaalde bronnen geenszins aan dat de situatie voor LGBTQ personen in El Salvador geen ernstig risico inhoudt op vervolging bij een eventuele terugkeer.

Vooreerst wensen verzoeksters op te merken dat de aangehaalde 'nieuwe elementen' die tegenpartij aanhaalt, allemaal (uitgezonderd 1) dateren van voor het nemen van de bestreden beslissingen en aldus niet beschouwd kunnen worden als een 'nieuw' element overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid Vw, zoals ook blijkt uit de aangehaalde rechtspraak van uw Raad en de Raad van State.

Indien uw Raad van oordeel is dat deze wel aangehaald kunnen worden, wensen verzoeksters op te merken dat deze informatie niet relevant, noch actueel aantoont dat verzoeksters geen risico zullen ondervinden omwille van hun geaardheid bij een terugkeer naar El Salvador, wel integendeel!

Met betrekking tot het enige 'nieuwe element' in de zin van artikel 39/76 § 1, tweede lid Vw, namelijk het 'United States Department of State- Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, El Salvador 2020 Human Rights Report, 30 maart 2021', wensen de verzoeksters toch bijkomende opmerkingen over te maken aan uw Raad.

Vooreerst merken de verzoeksters op, dat als dit rapport bekeken wordt, en meer specifiek de verwijzing door tegenpartij zelf naar pagina's 22-23 van het geciteerde rapport, dit volledig de precare situatie van LGBTQ's in El Salvador bevestigt:

(...)

Eigen vrije vertaling:

(...)

(zie aangehaalde bron door tegenpartij, 'United States Department of State- Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, El Salvador 2020 Human Rights Report/ 30 maart 2021', p. 22-23)

De informatie waar tegenpartij naar verwijst, bevestigt enkel en alleen maar de discriminatie van LGBTQ personen in El Salvador, waartoe de verzoeksters ook behoren, en waar het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen twijfel aan heeft geuit!

Het Commissariaat- Generaal weerlegt op geen enkele wijze de precare situatie voor LGBTQ in El Salvador, wel integendeel!

ALGEMEEN BESLUIT

Het Commissariaat- Generaal weerlegt met haar aanvullende nota dd. 07/06/2021 niet de motieven die werden aangehaald door verzoeksters in hun verzoekschrift tot hoger beroep, wel integendeel.

Het Commissariaat- Generaal handelt in strijd met artikel 4 lid 3 a) van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet nu het niet alle relevante feiten in overweging neemt uit alle beschikbare landeninformatie. Verder is de informatie waar het CGVS naartoe verwijst niet nauwkeurig en actueel in overeenstemming met artikel 10 lid 3 b) van de Asielprocedurerichtlijn. Hierbij kunnen verzoekende partijen ook verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM, waarin reeds zeer uitgebreid werd beoordeeld hoe bewijs dient verzameld te worden, zoals o.a. te lezen in de uitspraak van de 'Grand Chamber, J.K. and Others vs Sweden' van 23/08/2016:"

3.3. Huidig artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet werd gewijzigd bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (BS 22 augustus 2013). Deze wetswijziging heeft onder meer tot gevolg dat niet langer is vereist dat nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op *“feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen”*.

In dezelfde zin werd bij wetswijziging van 8 mei 2013 voor wat betreft artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet geopteerd voor de afschaffing van de verplichting om in het verzoekschrift toe te lichten waarom bepaalde gegevens niet eerder werden aangebracht, met name *“omdat het loutere feit dat niet aan dit vormvoorschrift wordt voldaan moeilijk sanctioneerbaar is en ongewilde neveneffecten heeft”* (Parl.St. Kamer nr. 53-2556, Memorie van toelichting, p. 42 e.v.). In de memorie van toelichting bij de wet van 8 mei 2013 wordt benadrukt dat de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens primeren op de nationale wetgeving en het om vormelijke redenen niet in aanmerking nemen van nieuwe elementen er niet toe mag leiden dat een verzoeker dreigt te worden onderworpen aan een schending van een van de in het tweede lid van artikel 15 van het EVRM opgesomde fundamentele rechten waarvan geen afwijking mogelijk is.

In dit kader verwijst de Raad tevens naar artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Deze bepaling werd in die bewoordingen niet omgezet in Belgische wetgeving. Niettemin moet eraan worden herinnerd dat de nationale overheden, inclusief nationale rechters, ertoe zijn gehouden wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, Pfeiffer, §113).

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij is gehouden de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit artikel preciseert de draagwijdte van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel dat voor personen die om internationale bescherming verzoeken, moet openstaan tegen beslissingen inzake hun verzoek, zoals bepaald in artikel 46, lid 1, van deze richtlijn (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punt 105). Dat voorschrift bepaalt dat de door deze richtlijn gebonden lidstaten ervoor zorgen dat de rechterlijke instantie waarbij wordt opgekomen tegen de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming, ten minste in eerste aanleg *“een volledig en ex nunc onderzoek [verricht] van zowel de feitelijke als juridische gronden [...] met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig [richtlijn 2011/95]”*.

Het Hof van Justitie gaf volgende uitleg aan dit artikel: *“In dit verband brengt de term „ex nunc” de verplichting van de rechter tot uiting om een beoordeling te maken die in voorkomend geval rekening houdt met nieuwe gegevens die aan het licht zijn gekomen nadat de aangevochten beslissing was vastgesteld. Voorts bevestigt het bijvoeglijk naamwoord „volledig” dat de rechter zowel de gegevens moet onderzoeken waarmee de beslissingsautoriteit rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als die welke zich hebben aangediend nadat deze autoriteit de beslissing had vastgesteld (arrest van 25 juli 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, punten 111 en 113).”* (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova*, en *Ahmedbekov*, punt 96).

Uit wat voorafgaat, volgt dat de Raad zich er van moet verzekeren dat hij in casu beschikt over volledige, nauwkeurige en actuele informatie betreffende de algemene situatie van de LGBTQI-gemeenschap in El Salvador om in deze zaak te kunnen beslissen.

Het Hof vervolgde *“dat artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met de verwijzing in artikel 40, lid 1, van deze richtlijn naar de beroepsprocedure, aldus moet worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie waarbij beroep is ingesteld tegen een beslissing tot weigering van internationale bescherming, gronden voor de verlening van internationale bescherming of feitelijke gegevens die weliswaar betrekking hebben op gebeurtenissen of bedreigingen die zich zouden hebben voorgedaan vóór de vaststelling van die weigeringsbeslissing of zelfs vóór de indiening van het verzoek om internationale bescherming, maar die voor het eerst zijn aangevoerd tijdens de beroepsprocedure, als zijnde „nadere verklaringen” en na de beslissingsautoriteit te hebben verzocht deze te onderzoeken, in*

beginsel dient te beoordelen. Deze rechterlijke instantie is daartoe echter niet gehouden indien zij constateert dat deze gronden of gegevens in een te late fase van de beroepsprocedure zijn aangevoerd of niet op een voldoende concrete wijze zijn ingediend om naar behoren te worden onderzocht, of ook, wanneer het gaat om feitelijke gegevens, indien zij constateert dat deze niet van betekenis zijn of zich niet voldoende onderscheiden van de gegevens waarmee de beslissingsautoriteit reeds rekening heeft kunnen houden.” (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova, en Ahmedbekov, punt 103).

De Raad meent dat, als logisch gevolg van de verplichting om een volledig en ex nunc onderzoek te verrichten, hij naar analogie feitelijke gegevens, aangebracht door de verwerende partij, die betrekking hebben op gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan voor de vaststelling van de bestreden beslissing, in beginsel moet meenemen in zijn beoordeling.

In casu blijkt niet dat deze gegevens in een te late fase van de beroepsprocedure zijn aangevoerd, noch dat ze op een niet voldoende concrete wijze zijn ingediend om naar behoren te worden onderzocht, noch dat deze niet van betekenis zijn of zich niet voldoende onderscheiden van de gegevens waarmee de commissaris-generaal reeds rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Waar verzoeksters de relevantie van bepaalde informatie die de verwerende partij aanlevert in vraag stellen, benadrukt de Raad dat hij het nodig acht om een zo volledig mogelijk beeld te krijgen van de situatie van de LGBTQI-gemeenschap in El Salvador, inclusief informatie die betrekking heeft op de tijdsperiode toen verzoeksters nog in dat land verbleven om aldus hun ervaringen als lesbisch koppel in het licht hiervan te kunnen beoordelen.

Verder blijkt uit de omstandigheden van het voorliggende geval dat in deze de rechten van verdediging op afdoende wijze werden gerespecteerd. Nergens blijkt dat verzoeksters onvoldoende tijd hebben gekregen om te repliceren op de aanvullende nota van de verwerende partij, daar ze een duidelijk en inhoudelijk verweer formuleren op de door de verwerende partij aangehaalde landeninformatie. Bovendien stelt de Raad vast dat de landeninformatie die verzoeksters zelf in hun verzoekschrift aanhalen, overlapt met de landeninformatie die de verwerende partij in de aanvullende nota toevoegt. Deze overlapping wordt door verzoeksters in de aanvullende nota overigens zelf bevestigd en heeft betrekking op landeninformatie die zij zelf als *“bijzonder relevant”* aanmerken. Aldus brengen verzoeksters landeninformatie bij die in dezelfde lijn ligt als deze van de verwerende partij.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat hij, in het kader van zijn verplichting een volledig en ex nunc onderzoek te verrichten van zowel de feitelijke als juridische gronden, de landeninformatie die door de verwerende partij in de aanvullende nota wordt aangereikt in zijn beraad zal betrekken.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij is gehouden de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4

van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissingen zijn behept met een onregelmatigheid of dat verzoeksters nood hebben aan internationale bescherming.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

De Raad stelt vast dat verzoeksters hun beschermingsverzoek steunen op drie elementen: a) bende-gerelateerde problemen, b) hun seksuele geaardheid en c) de risico's bij terugkeer.

Deze elementen worden achtereenvolgens besproken.

5.1. De bende-gerelateerde problemen

5.1.1. Samengevat blijkt uit verzoeksters' verklaringen dat de moeder van eerste verzoekster, die eigenaar is van een restaurant, een vijftal jaren geleden zou zijn afgeperst door bendeleden. De moeder diende klacht in bij de politie die actie ondernam en waarna geen renta meer werd gevraagd. Op 24 april 2016 zou de stiefvader van eerste verzoekster uit het restaurant zijn meegenomen door onbekenden en werd hij de volgende dag dood teruggevonden.

Op 28 september 2019 zou een bendelid van MS-13, genaamd 'El Tombac', verzoeksters moeder hebben bedreigd. Hij was op zoek naar de eigenaar van de zaak. Toen de moeder meldde dat de eigenaar er niet was, zei het bendelid dat hij wist wie haar dochters waren. De volgende dag zou de schoonbroer van dit bendelid, die ook lid was van MS-13, in de zaak zijn langs gekomen en hebben gedreigd hun neef, die bij hen inwoonde en in het restaurant hielp, te vermoorden.

Daarop besloten verzoeksters het land te verlaten.

5.1.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld (administratief dossier, verzoekschrift, aanvullende nota's), blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, jonge vrouwen in specifieke omstandigheden of met specifieke profielen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

In casu verwijzen verzoeksters naar het gegeven dat de moeder eigenaar is van een handelszaak, met name van een restaurant. De moeder behoort tot een beroepsgroep die slachtoffer kan worden van afpersing door bendes en valt aldus onder een potentieel risicoprofiel. Als familielid van een risicoprofiel, menen verzoeksters dat zij eveneens tot een risicoprofiel behoren.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald potentieel risicoprofiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*"may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"*).

Het risico voor verzoeksters moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hen mag worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun profiel dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Hun individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, moeten vervolgens worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.1.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoeksters' verklaringen dat aan hun directe vluchtaanleiding, met name het incident met 'El Tombac' en zijn schoonbroer, geen geloof kan worden gehecht. Daartoe worden in de bestreden beslissingen onder meer volgende bevindingen gemaakt:

- het is vreemd dat de moeder en zussen nog steeds op hetzelfde adres in San Salvador verblijven als waar verzoeksters woonden en dat niemand van hen sinds september 2019 de bendeleden nog heeft gezien, hoewel zij net als verzoeksters door 'El Tombac' werden bedreigd;
- het is ongeloofwaardig dat het bendelid 'El Tombac' niet zou weten dat de moeder de eigenaar is van het restaurant;
- verzoeksters leggen geen duidelijke en eenduidige verklaringen af over de redenen waarom zij en hun familie door 'El Tombac' en zijn schoonbroer zouden worden gevisieerd;
- gelet op de datum van de afgifte van hun paspoorten en de vaststelling dat Salvadoranen geen paspoorten behoeven om naar Guatemala te reizen, rijst het vermoeden dat verzoeksters hun werkelijke reismotieven achterhouden;
- gelet op verlovingsfeest dat verzoeksters een paar dagen voor hun vertrek uit El Salvador in het restaurant hebben gehouden, stemt verzoeksters' gedrag na de beweerde problemen met de bendeleden niet overeen met het gedrag van personen die werkelijk worden vervolgd.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissingen omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeksters brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven, zoals hierna zal blijken.

Verzoeksters benadrukken in hun verzoekschrift dat de moeder op geen enkel moment heeft bevestigd dat zij de eigenaar was en dat toen zij weigerde om naar buiten te komen uit schrik dat het bendelid haar iets zou aandoen, dit bendelid, 'El Tombac', zei *"dat hij wist wie de dochters van de eigenaar waren omdat hij ze op een verjaardagsfeest had gezien in het restaurant"*. Verzoeksters stellen niet te weten of het bendelid over die concrete informatie beschikte dan wel of hij de moeder aan het bedreigen en manipuleren was om meer informatie te krijgen. Dit zijn belangrijke nuances die volgens hen mee in rekening moeten worden genomen.

In tegenstelling tot wat verzoeksters beweren is dit echter niet wat in de verklaringen van eerste verzoekster kan worden gelezen. Uit haar verklaringen blijkt zeer duidelijk dat de bedreigingen van het bendelid wel degelijk waren gericht tot de dochters van de moeder. Zo verklaarde eerste verzoekster: *"Hij was gekomen en hij vroeg aan mij moeder wie de eigenaar was van de zaak was. Mijn moeder zei dat zij niet de eigenaar was. En hij zei dat mijn moeder naar buiten moest gaan, dat hij met haar wou praten. Want hij wou de eigenaar van de zaak vermoorden. Toen mijn moeder zei van niet dan zie hij dat hij wist wie haar dochters waren en dat hij hen gezien had in de zaak."* (NPO eerste verzoekster, p. 9). Later verklaarde verzoekster nog op de vraag waarom het bendelid haar moeder en neef viseerde: *"Toen hij haar is gaan bezoeken zei hij dat hij haar dochters gezien had, en dat ze heel mooi waren. Dat hij ons op een verjaardagsfeestje had gezien dat we daar in de zaak hadden gevierd."* (NPO eerste verzoekster, p. 14). Tweede verzoekster legde gelijkaardige verklaringen af: *"Die dag dat ze mijn*

schoonmoeder bedreigden en waarbij ze weigerde om buiten te komen (...) die persoon zei ook dat hij haar dochters had gezien en die wel heel knap waren.” (NPO tweede verzoekster, p. 7). De samenlezing van deze verklaringen is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: de bedreigingen van het bendelid betroffen wel degelijk de dochters van de moeder zelf. Indien het bendelid aldus wist wie de dochters waren van de moeder, dan kan er inderdaad redelijkerwijze worden aangenomen dat hij zou weten dat de moeder de eigenaar was van de zaak. Dat het bendelid zou hebben geweten wie de dochters waren van de moeder, omdat hij hen op een verjaardagsfeest in de zaak had gezien, maar niet zou weten dat de moeder in wezen de eigenaar van de zaak was, en dus de persoon die door hem werd gezocht en die hij wou vermoorden, is dan ook weinig geloofwaardig. Stellen dat indien het bendelid wist dat de moeder de eigenaar van het restaurant was, zij zeker zou zijn meegenomen en gekidnapt, is niet meer dan het louter tegenspreken van deze gevolgtrekking zonder daarbij concrete en geobjectiveerde elementen voor te leggen die voorgaande bevindingen in een ander daglicht kunnen stellen.

Verzoeksters werpen in hun verzoekschrift op dat de bedreigingen die van het bendelid uitgingen, zijn gebeurd in het restaurant en niet in de woning. Deze uitleg kan niet overtuigen nu uit de verklaringen van eerste verzoekster blijkt dat het restaurant aan het huis ligt (NPO eerste verzoekster, p. 5). Indien het bendelid wist wie de dochters van de moeder waren, kan niet worden uitgesloten dat hij ook op de hoogte was van het gegeven dat zij vlak naast het restaurant woonden. Het is dan ook vreemd dat de moeder en zussen van eerste verzoekster nog steeds op hetzelfde adres in San Salvador verblijven, ondanks de bedreigingen die aan hen werden gericht.

Verzoeksters betogen verder nog dat het restaurant van de moeder gesloten is geweest tussen november 2019 en februari 2020 omdat de moeder en de zus toen vuurwerk verkochten, hetgeen eerste verzoekster inderdaad verklaarde tijdens haar gehoor (NPO eerste verzoekster, p.14). Zij voegen eraan toe dat dit gebeurde in het oosten van het land. Deze a posteriori bewering worden evenwel niet verder geconcretiseerd, laat staan gestaafd met bewijskrachtige elementen. Wat er ook van zij, aangenomen kan worden dat de moeder en de zus in maart 2020 zijn teruggekeerd naar hun huis in San Salvador. Verzoeksters stellen in hun verzoekschrift dat vanaf maart 2020 het restaurant gesloten is geweest wegens de Covid-19-pandemie. Toen de toelating kwam om handelszaken opnieuw te openen, zou de moeder nieuwe werknemers hebben aangenomen alsook iemand om het restaurant te beheren zodat zij niet op de plaats zou zijn waar zij werd bedreigd door het bendelid. De neef zou zijn teruggekeerd naar zijn ouders. Naast de vaststelling dat verzoeksters dit betoog niet verder staven met bewijskrachtige elementen, merkt de Raad verder op dat toen eerste verzoekster op 13 oktober 2020 werd gehoord bij het CGVS zij geen enkele melding heeft gemaakt van een sluiting van het restaurant noch van nieuwe werknemers. Integendeel, haar werd uitdrukkelijk gevraagd of de vuurwerkzaak en het restaurant nog bestonden, waarop zij bevestigend antwoordde. Tevens werd haar gevraagd of haar moeder daar nog werkte en wie nog, waarop verzoekster verklaarde dat haar moeder, neef, tante en twee zussen daar werkten (NPO eerste verzoekster, p. 6). Het betoog dat verzoekster heden aanvoert in het verzoekschrift is dus manifest in tegenstrijd met de verklaringen die zij zelf op het CGVS aflegde. Dit ongestaafde a posteriori betoog kan dan ook niet worden aangenomen ter weerlegging van de bevinding dat niemand van de familie van eerste verzoekster de bendeleden nog heeft gezien sinds september 2019.

Verzoeksters verwijzen daarop nog naar de eerdere verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS dat de moeder en zus plannen hebben om El Salvador te verlaten (NPO eerste verzoekster, p. 14) en stellen dat sinds november 2020 de moeder en de zus niet meer op hun adres verblijven. Verzoeksters laten evenwel na om bewijskrachtige elementen voor te leggen die staven dat de moeder en de zus niet meer op hun adres verblijven. Zelfs indien kan worden aangenomen dat de moeder en de zussen inmiddels zijn verhuisd, dan doet dit nog steeds geen afbreuk aan de bevinding dat de moeder en de zussen sinds september 2019 de bendeleden niet meer hebben gezien. Verzoeksters laten na elementen aan te voeren die hierover anders doen denken.

Zoals vermeld leggen verzoeksters geen duidelijke en eenduidige verklaringen af over de redenen waarom zij en hun familie door de bendeleden, ‘El Tombac’ en zijn schoonbroer, zouden worden gevisieerd. Zij kunnen niet vertellen uiteenzetten waarom ‘El Tombac’ de eigenaar van het restaurant zou willen doden, noch waarom de schoonbroer van ‘El Tombac’ de neef viseerde (NPO verzoekster, p. 14). Zij kunnen niet vertellen waarom zij en hun familie worden gevisieerd. Verzoeksters menen dat de autoriteiten dit zouden moeten weten aangezien zij de klacht van de moeder hebben opgesteld doch deze klacht werd volgens verzoeksters niet onderzocht. De Raad stelt vast dat verzoeksters slechts één klacht hebben neergelegd, met name die van 24 april 2016, die verband hield met de ontvoering van de stiefvader. Er werd naar aanleiding van het incident met ‘El Tombac’ en zijn schoonbroer geen klacht neergelegd, zodat de Raad niet inziet waarom de overheid zou moeten weten waarom zij en hun familie

worden geïmagineerd. Uit het gehoor blijkt dat eerste verzoekster meent dat de dood van haar stiefvader rechtstreeks verband houdt met de redenen voor haar vertrek uit El Salvador, maar zoals hierna zal blijken kan zij dit verband geenszins op enige wijze concretiseren of aannemelijk maken.

Verzoeksters wensen nog te verduidelijken dat zij inderdaad geen paspoort nodig hebben om naar Guatemala te reizen maar dat zij als optie ook nog Panama hadden en dat zij daarom ook een paspoort hebben aangevraagd. Hiermee nemen verzoeksters wederom hun toevlucht tot een a posteriori aanvulling van hun verklaringen, daar zij nergens tijdens hun gehoor melding hebben gemaakt van Panama als optie voor hun reis, maar enkel Guatemala hebben vermeld (NPO eerste verzoekster, p. 11; NPO tweede verzoekster, p. 9). Dit betreft aldus een aanvulling die duidelijk na reflectie is tot stand gekomen, nergens wordt gestaafd en die derhalve niet wordt aangenomen.

Verzoeksters betogen in hun verzoekschrift eveneens dat hun verloofsfeest een zeer kleine en intieme aangelegenheid was, met enkel familie en vrienden, hetgeen ook blijkt uit hun verklaringen bij het CGVS, en dat zij nooit hebben verklaard dat het restaurant toen open was. Verzoeksters trachten hiermee de omvang van het verloofsfeest te minimaliseren, maar ongeacht of het verloofsfeest groots dan wel intiem van aard was, doet dit betoog geen afbreuk aan de terecht bevinding dat het verloofsplaats plaatsvond in het restaurant van de moeder, nota bene de zaak waar minder dan een maand daarvoor twee benedeelden verzoeksters en hun familie zouden hebben bedreigd. Deze vaststelling relativeert niet alleen de ernst van hun vrees maar doet ook ernstig twijfelen aan het relaas dat ze zouden worden geïmagineerd door benedeelden. De terecht bevinding dat, gelet op het verloofsfeest in het restaurant, verzoeksters' gedrag na de beweerdde problemen met de benedeelden niet overeenstemt met het gedrag van personen die werkelijk vervolgd worden, blijft dan ook overeind.

De Raad acht het geheel van de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters' verklaringen dat zij El Salvador hebben verlaten omdat zij door de benedeelden 'El Tombac' en zijn schoonbroer worden geïmagineerd.

De kritiek op het motief in de bestreden beslissingen dat zij zich voor hun komst naar België enkele dagen in Frankrijk hebben opgehouden, wordt door de Raad niet weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoeksters' kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voorgaande bevindingen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het incident met de benedeelden in september 2019 voldoende schragen.

5.1.4. Aangaande de dood van de stiefvader van eerste verzoekster, hebben verzoeksters verschillende documenten voorgelegd in het kader van hun beschermingsverzoeken (AD CGVS, map met documenten), waarover de Raad als volgt oordeelt.

Wat betreft de overlijdensakte van 25 april 2016 van de stiefvader, kan hieruit enkel blijken dat de stiefvader stierf ten gevolge van hoofdverwondingen veroorzaakt door kogels van een vuurwapen, niets meer en niets minder. Wie de stiefvader zou hebben beschoten en waarom dit zou zijn gebeurd, kan op geen enkele manier worden afgeleid uit de overlijdensakte, zodat evenmin een verband kan worden vastgesteld met het incident op 28 september 2019 met het bendelid 'El Tombac'.

Wat betreft de klacht die de moeder van eerste verzoekster op 24 april 2016 neerlegde bij de politie, merkt de Raad op dat deze klacht louter is opgesteld op basis van haar verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klacht is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoekdaden die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geïmagineerd of de beweerdde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeksters brengen verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werden onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Verder merkt de commissaris-generaal nog terdege op: *"Daarenboven wordt in verband met het klachtendocument opgemerkt dat uw verklaringen hierover vreemd en tegenstrijdig waren. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verwijst u naar dit document, dat u op dat moment nog niet in uw bezit heeft (zie CGVS, p. 10). Gevraagd naar waarover deze klacht gaat, stelt u in eerste instantie merkwaardig genoeg dat ze over de bedreiging van Tombac gaat (ibid.). U voegt er meteen aan toe dat ze ook gaat over uw stiefvader die verdwenen is en over de diefstal van 890 dollar (ibid.). Uit de vertaling van dit document blijkt echter dat dit document enkel over de verdwijning van uw stiefvader handelt. Het is vreemd dat uw verklaringen over dit document niet overeen stemmen met de inhoud ervan."* Verzoeksters laten deze motieven ongemoeid.

Ten slotte wijst de Raad er op dat zowel de overlijdensakte als de klacht enkel kopieën betreffen, waarvan hij de authenticiteit niet kan nagaan, zodat deze stukken enkel een geringe bewijswaarde hebben.

Gelet op de beperkte inhoud en relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten die in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een nood aan internationale bescherming omwille van de dood van de stiefvader aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of verzoeksters' verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal hun verklaringen daaromtrent niet geloofwaardig acht. Daartoe worden in de bestreden beslissingen onder meer volgende bevindingen gemaakt:

- eerste verzoekster weet niet door wie of waarom haar stiefvader werd gedood;
- hoewel zij vermoedt dat de bendes erachter zitten, heeft eerste verzoekster geen enkel idee waarom haar stiefvader door een bende wordt gevisieerd;
- eerste verzoekster kan geen verband aannemelijk maken tussen de incidenten met bendeleden in 2019 en de dood van haar stiefvader in 2016, evenmin kan zij een verband aannemelijk maken met haar ontvoering in 2004 en de dood van haar stiefvader in 2016;
- eerste verzoekster is in de periode tussen de dood van haar stiefvader in 2016 en haar vertrek uit El Salvador nooit persoonlijk benaderd door een bendelid, hoewel zij bleef wonen op hetzelfde adres als waar haar stiefvader woonde dat naast het restaurant ligt waar haar stiefvader uit werd ontvoerd;
- het is ongeloofwaardig dat haar moeder een klacht indient bij de politie na de verdwijning van haar stiefvader maar dat de moeder noch verzoekster daarna zich daarna hebben geïnformeerd over de verdere opvolging hiervan.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissingen omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeksters brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven, zoals hierna zal blijken.

Verzoeksters benadrukken niet met zekerheid te kunnen zeggen wie exact de stiefvader heeft vermoord maar vermoeden dat het gaat om bendeleden, gelet op de manier waarop hij werd teruggevonden, zoals door eerste verzoekster werd beschreven tijdens haar gehoor op het CGVS en zoals ook blijkt uit de persartikelen die zij heeft neergelegd. Met hun betoog als zou de commissaris-generaal hiermee niet voldoende rekening hebben gehouden, maken zij evenwel alsnog geen verband aannemelijk tussen de incidenten met bendeleden in 2019 en de dood van de stiefvader in 2016, noch een verband met eerste verzoeksters ontvoering in 2004 en de dood van haar stiefvader in 2016. Evenmin weerleggen zij de vaststelling dat eerste verzoekster sinds de dood van haar stiefvader nooit persoonlijk is benaderd door een bendelid.

Aangaande de vaststelling dat eerste verzoekster en haar moeder zich niet hebben geïnformeerd over de opvolging van de klacht die werd ingediend nadat de stiefvader vermoord werd teruggevonden, wijzen verzoeksters op de verwevenheid tussen politie en bendeleden en corruptie. Zij stellen dat als bendeleden weet hebben van contacten met politie, men al kan worden vermoord. Ze halen hierbij uitgebreid landeninformatie en persartikelen aan om hun betoog te ondersteunen. Verzoeksters verwijzen ook nog naar slechte ervaringen in het verleden waardoor zij weinig geloof hebben in het politieapparaat en eerder angstig tegenover de politie stonden.

Heel deze uiteenzetting neemt evenwel niet weg dat volgens verzoeksters' verklaringen de moeder bij de politie een klacht heeft ingediend na de verdwijning van de stiefvader en dat zij een kopie van deze klacht hebben voorgelegd bij het CGVS. Indien de moeder daadwerkelijk een vrees koesterde dat de bendeleden haar en de familie via de politie zou kunnen treffen, dan is het niet aannemelijk dat zij niet alleen een klacht indient maar ook dat zij voldoende gedetailleerd vertelt wat is er gebeurd, wijst op de aanwezigheid van een bewakingscamera op de plaats van het delict en vervolgens aan de procureur-generaal en politie vraagt om de feiten te onderzoeken (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, nr. 8). Dat de moeder overigens uitdrukkelijk vraagt om de feiten te onderzoeken, rijmt dan weer niet met de vaststelling dat noch verzoekster noch haar moeder deze klacht verder hebben opgevolgd bij de politie nadat de stiefvader vermoord werd teruggevonden (NPO eerste verzoekster, p. 6). Dit gebrek aan verdere bevraging bij de politie klemmt des te meer waar verzoekster vreest dat er ook met haar iets zou gebeuren, met name dat haar hetzelfde zal overkomen (NPO eerste verzoekster, p. 14). Verder heeft

eerste verzoekster tijdens haar gehoor bij het CGVS nergens verklaard dat de politie betrokken was in haar ontvoering toen ze 14 jaar oud was. Integendeel, uit haar verklaringen blijkt dat deze ontvoering uitsluitend het werk was van de ex-vriend van haar tante. Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk *“mijn moeder en de politie [hebben] mij gered”* (NPO eerste verzoekster, p. 12) en verder blijkt dat haar ontvoerder werd opgepakt en veroordeeld tot 35 jaar gevangenisstraf die hij nog steeds uitzit. Het vonnis legde verzoekster bij het CGVS voor. Wat betreft de afpersing van haar moeder een vijftal jaren geleden, stelt de Raad vast dat verzoeksters moeder ook hier het initiatief nam om klacht in te dienen bij de politie. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat de politie een list met vals geld verzon om de daders te pakken maar dat deze konden ontkomen. Evenwel werd daarna geen renta meer gevraagd aan haar moeder (NPO eerste verzoekster, 9-10). In het verzoekschrift stellen verzoeksters te vermoeden dat ook hier de politie betrokken zou kunnen zijn, doch dit is een vermoeden dat niet eerder tijdens het gehoor bij het CGVS werd geuit en dat voor het overige nergens op objectieve elementen wordt gebaseerd. De Raad besluit dan ook dat verzoeksters geenszins aannemelijk maken dat zij slechte ervaringen hadden in het verleden die zouden kunnen verklaren waarom ze een klacht indienen na de ontvoering van de stiefvader doch deze niet verder opvolgen. Verzoeksters kunnen dan ook geen ernstige en overtuigende elementen voorleggen die hun gebrek aan verdere opvolging kunnen verschonen.

De Raad acht het geheel van de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaarde vrees van eerste verzoekster dat haar hetzelfde zou overkomen als haar stiefvader.

De kritiek op het motief in de bestreden beslissingen dat er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij het beeld dat eerste verzoekster schetst over de veiligheidssituatie in haar leefomgeving, wordt door de Raad niet weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoeksters' kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voorgaande bevindingen voldoende schragend zijn.

5.1.5. Wat betreft de ontvoering en het misbruik van eerste verzoekster door de ex-vriend van haar tante, volstaat het vast te stellen dat verzoeksters geen actuele en gegronde vrees voor vervolging dan wel een actueel en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet als gevolg van deze feiten aannemelijk maken. In de bestreden beslissingen wordt terecht opgemerkt: *“Zo dient wat dit element betreft te worden gewezen op het feit dat de dader in 2004 reeds door de Salvadoraanse autoriteiten werd opgepakt en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 35 jaar en dat hij op heden nog steeds in de gevangenis verblijft (zie CGVS, p. 11 en 13). Wat verband uw vrees dat deze persoon vanuit de gevangenis iemand zou sturen om u iets aan te doen (zie CGVS, p. 12), wordt opgemerkt dat deze vrees louter gefundeerd is op het feit dat hij na zijn arrestatie in 2004 naar uw moeder belde, waarna ze het nummer veranderde, en dat uw tante via een vriend van haar die met hem in de gevangenis had gezeten een drietal jaar geleden hoorde dat hij snel buiten zou komen omdat hij een goede band heeft met de directeur (zie CGVS, p. 13). Sindsdien hebt u echter niets meer over hem vernomen (ibid.).”* Gelet op deze pertinente motieven, die door verzoeksters ongemoeid worden gelaten, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat deze man plannen heeft om eerste verzoekster iets aan te doen en dat er dan ook geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij op heden door deze persoon wordt bedreigd of geviséerd.

5.1.6. Dat de moeder van eerste verzoekster, als eigenares van een restaurant, behoort tot een potentieel risicoprofiel dat door bendeleden kan worden geviséerd met het oog op afpersing, d.i. het betalen van renta, wordt niet betwist. In de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 kan worden gelezen dat het niet of met vertraging betalen van renta kan worden gezien als een daad van verzet tegen het gezag van de bende en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben, zoals de ontvoering van een familielid, de dood of verdwijning. Verder blijkt dat hoe langer de niet-betaling in de tijd duurt, des te meer de risico's verhogen en zich kunnen uitstrekken tot familieleden (p. 16). Ook de UNHCR guidelines vermelden dat de weigering om afpersingsgeld te betalen door de bendes kan worden beschouwd als een daad van verzet (p. 29) en dat personen die weigeren om te betalen of die de betaling uitstellen, kunnen worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, inclusief hun werknemers, zakenpartners of familieleden. Deze bedreigingen en geweld kunnen snel escaleren met elk voortgezet uitstel of weigering van betaling waarbij melding wordt gemaakt van personen die in zulke omstandigheden werden gedood door de bendes. Voorts blijkt ook dat het afpersingsgeld vaak wordt verhoogd zonder waarschuwing, soms met de bedoeling om een zaak failliet te laten gaan zodat de bende ze kan overnemen (p. 31).

In casu slagen verzoeksters er evenwel niet in om een actueel, individueel en persoonlijk risico als gevolg van het profiel van de moeder aannemelijk te maken.

Vooreerst, wat betreft de afpersing die omstreeks 2015 plaatsvond ('vijf jaar geleden') blijkt dat er geen renta meer werd gevraagd nadat de moeder klacht indiende bij de politie, die een list met vals geld verzond om de daders te klissen. Hoewel de bendeleden konden ontkomen, blijkt uit verzoeksters' verklaringen niet dat er daarna represailles zijn geweest omwille van het niet betalen van de renta of het inschakelen van de politie. De betaling van renta was overigens maar beperkt tot één keer de betaling van 20 dollar (NPO eerste verzoekster, p. 910).

Wat betreft de ontvoering van en moord op de stiefvader in 2016, herhaalt de Raad dat verzoekster niet weet door wie of waarom haar stiefvader werd gedood en dat, hoewel zij vermoed dat de bendes erachter zitten, zij geen enkel idee heeft waarom haar stiefvader door een bende wordt gevisieerd. Een verband tussen het profiel van haar moeder en de moord op de stiefvader wordt aldus niet aannemelijk gemaakt; evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de moord op de stiefvader verband zou houden met de weigering om renta te betalen of het inschakelen van de politie. De Raad herinnert er aan dat de moeder en verzoekster hebben nagelaten om zich verder te bevragen bij de politie over de opvolging van de moord.

Wat betreft het voorgehouden incident met de bendeleden 'El Tombac' en zijn schoonbroer, wijst de Raad erop dat dit hieraan geen geloof wordt gehecht.

Alles samen genomen, maken verzoeksters aldus geen individueel en concreet risico verbonden aan het profiel van eerste verzoeksters moeder aannemelijk.

Verzoeksters brengen verder geen concrete elementen aan die er op wijzen dat zij omwille van een specifiek profiel of omwille specifieke omstandigheden als jonge vrouw een bijzonder hoog risico lopen, te meer nu de aangehaalde incidenten met bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

5.1.7. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeksters in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, besluit de Raad dat in casu geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden bendegerelateerde problemen.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeksters.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden bendegerelateerde problemen, is er geen reden om deze te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omwille van de voorgehouden bendegerelateerde problemen.

5.2. De seksuele geaardheid van verzoeksters

5.2.1. Verzoeksters verklaren bij terugkeer naar El Salvador vervolging te vrezen door ofwel criminele bendes dan wel door de Salvadoraanse politie omwille van hun lesbische geaardheid.

5.2.2. In casu wordt verzoeksters' lesbische geaardheid niet in twijfel getrokken.

Uit de landeninformatie bijgebracht door beide partijen (administratief dossier, verzoekschrift, aanvullende nota's) blijkt het volgende.

Human Rights Watch stelt in het rapport *"I'm lucky to still be alive. Violence and discrimination against LGBT people in El Salvador"* van januari 2021 (p. 12 e.v.),

El Salvador overstijgt, wat wetten en beleid betreft, de meeste Centraal-Amerikaanse naties in het erkennen van de rechten van de leden van de LGBTQI-gemeenschap. Zo zijn homoseksuele handelingen niet strafbaar in El Salvador en is er evenmin sprake van gerechtelijke en/of politieke strafvervolging van leden van de LGBTQI-gemeenschap louter omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. El Salvador heeft verschillende mensenrechtenverdragen ondertekend en is het enige Centraal-Amerikaanse land dat lid is van de LGBTI Core Group van de Verenigde Naties.

Wat betreft het recht op non-discriminatie worden leden van de LGBTQI-gemeenschap tegen discriminatie beschermd op grond van een arrest van het Hooggerechtshof uit 2009, door een aantal bepalingen van het strafwetboek en een ministerieel decreet van 2010, doch deze bescherming kent haar beperkingen. In 2015 werd een wet tegen haatmisdrijven aangenomen waardoor het mogelijk is om haatmisdrijven op basis van genderidentiteit en seksuele geaardheid te vervolgen.

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, blijkt dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTQI-rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de Pride Parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving.

Daar staat tegenover dat er in de Salvadoraanse samenleving in de praktijk nog steeds sprake is van een grote mate van machismo, homofobie, transfobie, discriminatie en geweld tegen LGBTQI-personen. LGBTQI-personen worden disproportioneel geraakt worden door het wijdverspreid geweld. Zowel de eigen families, als bendes als politieagenten maken zich schuldig aan geweld tegen seksuele minderheden, waarbij transgenders en in het bijzonder transvrouwen een bijzonder risico op geweld lopen. Dit geweld kan verschillende vormen aannemen zoals moord, foltering, seksueel geweld en afpersing. Er wordt een stijgende trend van geweldsdelicten waargenomen. LGBTQI-personen in El Salvador blijven verder kwetsbaar voor wijdverspreide discriminatie.

Van de mogelijkheid om haatmisdrijven op basis van genderidentiteit en seksuele geaardheid te vervolgen, werd tot nog toe nauwelijks toepassing gemaakt. Gebrek aan middelen, expertise en training van het openbaar ministerie om haatmisdrijven degelijk te onderzoeken en te vervolgen wordt in de landeninformatie aangehaald als een belangrijke reden voor het niet toepassen van de verzwaarde straffen voor haatmisdrijven. Op 28 juli 2020 werden drie politieagenten tot twintig jaar gevangenisstraf veroordeeld omwille van de moord op een transvrouw. Niettegenstaande het misdrijf uiteindelijk niet werd geclassificeerd als haatmisdrijf, in tegenstelling tot wat de openbare aanklager had geformuleerd in zijn eerste aanklacht, betreft het een belangrijk precedent voor de LGBTQI-gemeenschap in El Salvador daar het een patroon van straffeloosheid doorbreekt (El Faro, *Camila, the First Transgender Victim to Find Justice in 25 Years*, María Luz Nóchez, 2 oktober 2020).

In de praktijk blijken de inspanningen om leden van de LGBTQI-gemeenschap te beschermen veelal inadequaat. Hoewel er initiatief wordt genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren, stelde de ombudsman voor de verdediging van mensenrechten in een rapport van 2019 vast dat politie en parket falen in het onderzoeken en vervolgen van haatmisdrijven. Verder zouden volgens activisten initiatieven die onder vorige regeringen werden opgestart om LGBTQI-inclusie te promoten, heden niet meer worden uitgevoerd of slechts in minimale vorm, zoals de verschillende sensibiliseringstrainingen voor politieagenten. Zo werd de telefonische hulplijn voor LGBTQI-personen om hen bij te staan in situaties van haat en discriminatie stopgezet nadat het Secretariaat voor Sociale inclusie werd gesloten. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, besluit de Raad verder dat slachtoffers van homofoob geweld en discriminatie zich weliswaar kunnen wenden tot de Salvadoraanse overheden om bescherming te vragen maar dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft doeltreffende beschermingsmechanismen en dit gelet op de homofobie, de discriminatie en het geweld waaraan ook de Salvadoraanse overheden zich ten aanzien van LGBTQI-personen schuldig maken.

Hieruit volgt dat de situatie van seksuele minderheden in El Salvador problematisch kan zijn en dat LGBTQI-personen er worden geconfronteerd met homofobie, discriminatie en homofoob geweld. Het voorgaande wordt tevens bevestigd in de voormelde richtlijnen van UNHCR waarin LGBTQI-personen worden aangemerkt als personen met een potentieel risicoprofiel.

Evenwel kan uit de landeninformatie niet blijken dat de discriminatie en het geweld tegen LGBTQI-personen dermate systematisch en hoog is dat elke LGBTQI-persoon in El Salvador louter omwille van zijn, haar of hun seksuele geaardheid of genderidentiteit vervolging of ernstige schade riskeert. Verzoeksters tonen dit, ondanks de talrijke bronnen van landeninformatie, ook niet aan.

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft dan ook noodzakelijk.

Dit volgt ook duidelijk uit de richtlijnen van UNHCR waarin wordt beklemtoond dat LGBTQI-personen, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood *kunnen* hebben aan bescherming omwille van het behoren tot een sociale groep (*“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds.”*, UNHCR, *‘Eligibility guidelines for Assessing the International*

Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, maart 2016, p. 38-39; COI Focus, *El Salvador: Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 21-22).

Hoewel het voorgaande de Raad verder doet besluiten dat beschermingsverzoeken van LGBTQI-persoonen uit El Salvador met grote voorzichtigheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade, neemt dit niet weg dat het enkele feit lesbisch te zijn in El Salvador op zich niet volstaat om a priori te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade in hoofde van de betrokkenen en dat het risico voor verzoeksters aldus in concreto aannemelijk moet worden gemaakt.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeksters om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van hun lesbische geaardheid, moeten hun individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTQI-persoonen in El Salvador en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat zij ook te maken kunnen krijgen met bendege geweld of politiegeweld bij terugkeer en met het gegeven dat er in El Salvador, ondanks een wettelijk kader, geen garantie is op een daadwerkelijke bescherming hiertegen door de Salvadoraanse overheden.

5.2.3. Van verzoeksters kan niet worden verwacht dat zij hun lesbische geaardheid verbergen of zich terughoudend opstellen in de uiting van hun geaardheid om (verdere) problemen in hun land van herkomst te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76).

Evenwel blijkt uit de lezing van hun gehoorverslagen en het verzoekschrift niet dat verzoeksters hun seksuele geaardheid in El Salvador verborgen hielden maar blijkt eerder dat zij in zekere mate hun geaardheid openlijk beleefden, hetgeen zij in hun verzoekschrift bevestigden daar zij zich beschrijven als *“openlijk homoseksueel”*.

Dit heeft ertoe geleid dat verzoeksters werden geconfronteerd met homofobie, beschimping en discriminatie. Doorheen hun relaas bij het CGVS brengen verzoeksters verschillende incidenten te berde, die in de bestreden beslissingen worden weergegeven als volgt:

“Zowel u als uw partner stellen dat jullie in El Salvador te maken hebben gehad met homofobie en discriminatie. Zo stelt u, gevraagd of u wegens uw geaardheid of uw relatie met S. of andere vrouwen ooit in de problemen bent gekomen in El Salvador, dat u nooit werd aangevallen maar dat u wel heel lelijke opmerkingen naar het hoofd kreeg geslingerd, bijvoorbeeld dat u een manwijf bent (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 13.10.2020 (verder CGVS), p. 15).

Daarnaast verwijst uw partner ook nog naar andere voorbeelden van beschimping, homofobie en discriminatie. Zo stelt ze dat ze telkens wanneer ze met de auto wordt tegengehouden, wegens haar mannelijke voorkomen werd uitgelachen en beschimpt door de politie en dat een mannelijke politieagent haar wilde fouilleren toen ze de luchthaven wilde binnen gaan omdat hij niet wilde aannemen dat ze een vrouw was (zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 12). Ook kreeg zij scheve blikken en opmerkingen over haar mannelijke voorkomen op haar werk, de bus, het restaurant en de toiletten van het winkelcentrum (zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 11 en 13). Ook werd haar eens de toegang tot een discotheek geweigerd omdat ze als vrouw mannenkleden droeg en moest ze soms betalen bij een ‘ladies’ night’ in een restaurant omdat ze haar voor een man aanzagen (zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 11 en 13). Ook stelt ze dat bewakers jullie benaderden als jullie elkaar in het winkelcentrum kusten of elkaars hand vastnamen en dat jullie werden opgedragen om hiermee te stoppen of anders het winkelcentrum te verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 11). Ook geeft ze aan dat jullie ook niet samen naar de kerk konden gaan zonder dat jullie scheef werden bekeken (zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 13). Ten slotte verwijzen u en S. naar een incident waarbij uw partner S. werd uitgescholden en op het achterste werd getikt door een mannelijke politieagent nadat ze werd tegengehouden toen jullie met de wagen onderweg waren (zie CGVS, p. 14 en 15 en zie notities persoonlijk onderhoud partner, p. 11-13).”

Dat verzoeksters in El Salvador het slachtoffer zijn geworden van de hierboven beschreven incidenten wordt niet betwist.

De vraag is evenwel of deze incidenten ernstig en zwaarwegend genoeg zijn om te kunnen worden beschouwd als daden van vervolging, in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet dan wel als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert eraan dat daden van vervolging ofwel a) zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak moeten voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de

rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het EVRM ofwel b) een samenstel moeten zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

Het begrip “*ernstige schade*” in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid.

In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereikt enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoeksters in hun land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Een verwijzing naar de algemene situatie is daarvoor niet afdoende.

De incidenten die door verzoeksters worden beschreven, en waarbij politieagenten betrokken zouden zijn geweest, kunnen niet anders dan als laakbaar en verwerpelijk worden beschouwd. Er wordt niet betwist dat tweede verzoekster herhaaldelijk werd gediscrimineerd en beschimpt omwille van haar mannelijk voorkomen alsook geconfronteerd met onnodige foulleringen. De Raad kan aannemen dat zij deze incidenten als kwetsend ervoer. Evenwel blijkt niet dat, zelfs indien de opeenstapeling van deze incidenten cumulatief wordt bekeken, deze incidenten ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om te worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Er is geen sprake van arrestaties of ernstige mishandeling door de politie omwille van hun geaardheid. Bovendien blijkt het incident met de politieagent waarbij tweede verzoekster op “*het achterste*” werd getikt een geïsoleerd incident dat reeds drie jaar geleden heeft plaatsgevonden en geen verdere gevolgen heeft gekend (NPO eerste verzoekster, p. 15; NPO tweede verzoekster, p. 13). Verzoeksters maken dan ook niet aannemelijk dat de voornoemde incidenten dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Door het louter herhalen van hun eerder bij het CGVS afgelegde verklaringen, brengen verzoeksters geen concrete elementen bij waaruit kan worden besloten dat het cumulatief effect van deze incidenten in casu wel moeten worden gelijkgeschakeld met vervolging of ernstige schade. Met een verwijzing naar landeninformatie en rechtspraak waar wél sprake was van incidenten met de politie die kunnen worden gelijkgeschakeld met vervolging, met name ernstige geweldplegingen en moord, doen verzoeksters hierover niet anders denken.

Dat verzoeksters niet wettelijk kunnen huwen in El Salvador en evenmin via adoptie dan wel kunstmatige inseminatie kinderen kunnen krijgen, kan geen aanleiding geven tot internationale bescherming daar, in tegenstelling tot wat verzoeksters menen, het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaken.

Wat betreft de moord op een vriendin (NPO eerste verzoekster, p. 13 en 16), stellen verzoeksters nu in hun verzoekschrift niet met zekerheid te kunnen zeggen of zij werd vermoord door politie of bendeleden maar wel dat zij werd vermoord omwille van haar seksuele geaardheid en omdat ze een mannelijk uiterlijk had. De Raad stelt vooreerst vast dat tweede verzoekster van dit incident geen melding heeft gemaakt tijdens haar gehoor bij het CGVS terwijl deze vrouw de beste vriendin zou zijn geweest van eerste verzoekster. Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoekster enkel naar de bendes verwees als mogelijke daders. Vervolgens leggen verzoeksters geen bewijskrachtige elementen voor die de moord op deze vriendin kunnen staven. Eerste verzoekster verwees tijdens haar gehoor naar een nieuwsbericht, maar dit werd niet overgemaakt. Verzoeksters, die sinds 2009 een koppel vormen, maken doorheen hun relaas zelf geen melding van zwaarwichtige persoonlijke incidenten met bendes omwille van hun geaardheid of omwille van het mannelijk voorkomen van tweede verzoekster. Bijgevolg meent de Raad dat er onvoldoende overtuigende elementen voorliggen om uit de beweerde moord op hun vriendin een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeksters af te leiden.

Waar verzoeksters in het verzoekschrift ook nog wijzen op de discriminatie van LGBTQI-personen op de arbeidsmarkt en inzake huisvesting, blijkt uit de objectieve landeninformatie evenwel niet dat in El

Salvador LGBTQI-personen op intentionele en systematische wijze de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat zij systematisch worden gediscrimineerd op de arbeidsmarkt.

Dit wordt bevestigd door de persoonlijke ervaringen van verzoeksters. Zo heeft tweede verzoekster sinds 2009 tot 2019 steeds gewerkt en dat in verschillende callcenters. Zij maakt geen gewag van moeilijkheden om werk te vinden omwille van haar geaardheid noch van discriminatie op het werk (NPO tweede verzoekster, p. 8-9). Tweede verzoekster nam zelf ontslag om naar Europa te vertrekken. Eerste verzoekster werkte van 2011 tot 2013 in haar eigen schoonheidssalon en daarna in de vuurwerkzaak en het restaurant van haar moeder. Ook zij stopte zelf om naar Europa te vertrekken (NPO eerste verzoekster, p. 8). Verzoeksters maken dan ook niet concreet aannemelijk dat zij onmogelijk aan bod zouden komen op de arbeidsmarkt omwille van hun geaardheid; er zijn verder geen redenen waarom zij als Salvadoraan niet zouden kunnen werken in hun land. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Wat betreft huisvesting, stelt de Raad vast dat tweede verzoekster deels bij haar moeder en deels bij eerste verzoekster woonde (NPO tweede verzoekster, p. 4). Eerste verzoekster woonde samen met haar moeder, twee zussen en haar neef (NPO eerste verzoekster, p. 4).

In de bestreden beslissingen wordt overigens nog terdege gemotiveerd:

“Verder wordt opgemerkt dat jullie familie jullie seksuele geaardheid en relatie aanvaardt. Zowel uw moeder en zussen als de ouders van uw partner waren op de hoogte van jullie relatie (zie CGVS, p. 7 en zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 4-5). Uw moeder kwam hier zelf achter en zette zelf de stap naar een psycholoog om uw relatie te leren aanvaarden, wat haar op die manier ook lukte (zie CGVS, p. 7). De familie van uw partner was volgens u ook voorstander van jullie relatie omdat jullie heel goed met elkaar konden opschieten (ibid.). De moeder van S. accepteerde de geaardheid van haar dochter al van bij het begin en heeft volgens S. een goede band met u (zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 4). Hoewel haar vader het aanvankelijk er iets moeilijker mee had, heeft hij het gaandeweg ook aanvaard en onderhoudt ook hij contact met u (zie notities persoonlijk onderhoud 1926024, p. 5). Ook de rest van haar familie en haar vrienden zijn op de hoogte (ibid.). Bovendien mocht S. vanaf 2016 doordeweeks ook bij u, uw moeder, zussen en neef inwonen (zie CGVS, p. 5). Bovendien hebben jullie zich enkele dagen voor jullie vertrek naar Europa in de aanwezigheid van jullie vrienden en familie verloofd (zie CGVS, p. 16). Bijgevolg wordt gesteld dat jullie in familiale context geen problemen ondervinden als gevolg van jullie seksuele geaardheid en jullie relatie.” Verzoeksters laten deze motieven geheel ongemoeid.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de commissaris-generaal terecht: *“Op basis van het bovenstaande wordt geconcludeerd dat u als gevolg van uw seksuele geaardheid of uw relatie met uw partner L.H.S.M. niet werd vervolgd in vluchtelingrechtelijke zin of in een situatie terecht kwam die tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus noopt.”*

De Raad volgt verzoeksters waar zij betogen dat de beoordeling van de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade een toekomstgericht onderzoek vereist, doch benadrukt dat dit een feitelijke en individuele beoordeling omvat, rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak.

De loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie van LGBTQI-personen in El Salvador waarbij blijkt dat bendes, de autoriteiten en de bevolking geweld plegen tegenover LGBTQI-personen volstaat niet daar, zoals uiteengezet in punt 5.2.2., uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBTQI-persoon in El Salvador louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeksters moeten hun vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aldus in concreto aannemelijk te maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie schiet daarin tekort.

Verzoeksters halen evenwel geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dienen te vrezen voor een vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun geaardheid dan wel als vrouw. Verzoeksters tonen dan ook niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een vrees voor vervolging hebben omwille van hun seksuele geaardheid, noch dat de situatie in El Salvador voor hen als lesbische vrouwen ondraaglijk zou zijn.

Waar verzoeksters verwijzen naar de Britse uitspraak in MxM, herinnert de Raad er aan dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moeten worden onderzocht, rekening houdend met de elementen eigen aan het concrete geval. Verzoeksters toont niet aan dat de feiten die ten grondslag lagen aan deze rechterlijke uitspraak dezelfde zijn als, dan wel vergelijkbaar zijn met de feiten en elementen waarop zij zich beroepen in het kader van onderhavig verzoek om internationale

bescherming, te meer daar de Britse uitspraak betrekking had op een persoon die zich identificeert als non-binair.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van LGBTQI-personen in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeksters een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van hun geaardheid niet concreet aannemelijk maken, net zomin als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een nader onderzoek naar de mogelijkheden tot overheidsbescherming dringt zich dan ook niet langer op.

5.3. De risico's bij terugkeer

Verzoeksters betogen nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland, hun reeds gekende problemen met bendeleden van MS-13 waarbij zij omwille van het behoren tot de LGTBTQI-gemeenschap en als vrouw extra kwetsbaar zijn.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer.

Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendege geweld en dus reeds voor hun vertrek werden gevisieerd door de bendes.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat bepaalde terugkeerders inderdaad meer risico's lopen of kwetsbaarder zijn dan ander terugkeerders. Dit heeft niet noodzakelijk te maken met het feit dat zij gemigreerd hebben, maar veelal met kwetsbare situaties die reeds bestonden in El Salvador, zoals bijvoorbeeld voor LGBTQI-personen (COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”*, 9 januari 2020, p. 11; COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, p. 21, voetnoot 117).

Niettemin blijft een individuele beoordeling noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeksters slagen hier niet in.

Zoals reeds vastgesteld in punten 5.1.3 en 5.1.4., wordt geen geloof gehecht aan het incident met de bendeleden van MS-13 ‘El Tombac’ en zijn schoonbroer, en kan er geen geloof worden gehecht aan de verklaarde vrees van eerste verzoekster dat haar hetzelfde zou overkomen als haar stiefvader. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoeksters voor hun vertrek uit El Salvador reeds in het vizier zijn gekomen van de bendeleden van MS-13. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoeksters voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeksters El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand

bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zouden lopen om te worden gevisieerd door bendeleden. De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad, waar bendegerelateerde problemen wel geloofwaardig werden geacht, is dan ook niet dienstig.

Het feit dat verzoeksters een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeksters bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeksters bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zouden worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Ten slotte verwijst de Raad naar de bevindingen in punt 5.2.3. waaruit niet blijkt dat verzoeksters, het geheel van hun omstandigheden in acht genomen, zich als LGBTQI-personen in een bijzonder kwetsbare situatie bevinden. Zoals gezegd, verzoeksters haalden geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dienen te vrezen voor een vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun geaardheid dan wel als vrouw. Er blijkt niet dat zij, die reeds sinds 2009 een koppel vormen, door de bendes werden gevisieerd omwille van hun geaardheid dan wel hun geslacht en verder ondervonden zij in familiale en tewerkstellingscontext geen problemen omwille van hun geaardheid en relatie.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeksters nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

5.4. Waar verzoeksters aanvoeren dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus niet dat dienaangaande niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters' betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeksters bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of gevisieerd.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, dit is dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegeïmpliceerde geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo zou zijn dat iedereen een risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld en iedereen op elk moment in het vizier van gewapende groepen kan komen, zoals verzoekster betoogt, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen benedeelden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïmpliceerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeïmpliceerde geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms aanleiding geven tot interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeksters brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhalen in hun verzoekschrift is immers verouderd, is dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund en heeft vooral betrekking op de hoge moordcijfers in El Salvador, hetgeen op zich niet

aantoont dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeksters op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet zou kunnen oordelen over de grond van het beroep. Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeksters niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES